

Karmel 3/2004

**Vittnen om Kristi helande kärlek – med anledning av Prästernas år
Predikan vid en oljevigningsmessa**

Av biskop Anders Arborelius ocd

Varför behövs det präster? Chesterton konstaterar nyktert: först verkar det som om katter och präster är lika onödiga i tillvaron. Men efter närmare eftertanke kan vi förstå att både katterna och prästerna kan ha sin betydelse. För vissa är de ena viktigare än de andra. I kollektbönen för denna messa hörde vi varför vi präster har vår betydelse: ”Låt oss som delar hans prästerliga uppdrag bli vittnen om hans helande kärlek.” Vi präster får dela Jesu uppdrag och förmedla hans helande kärlek. Det är svårare att föreställa sig något mer upphöjt. Hur kommer det sig då att de flesta ändå tycks rycka på axlarna åt oss och kanske föredrar katterna? Hur kommer det sig att det bara är en liten grupp som ser sitt behov av helande kärlek och förväntar sig att vi skall vittna om den?

För att ta emot Jesu helande kärlek måste man först se sitt behov och sin nöd. Det är också vår prästerliga uppgift att hjälpa vår tids duktiga, välutbildade och effektiva människor att inse att de har ett behov som de oftast inte känner till. Bara det kan tyckas vara en ganska hopplös sak. Ändå tror jag att det börjar svänga. Mer och mer inser människor att det finns ett stort tomrum i deras liv, en gråzon i själen som bara skriker efter gudomlig närhet och beröring. De känner sig ihåliga och är beredda att göra det mesta för att döva den gnagande tomhetskänslan. Det materiella och sexuella kan i längden inte fylla detta stora mörka hål, hur mycket de än försöker.

Vad är det då för sår som de har i själen? Johannes av Korset svarar: ”O lycksaliga sår, tillfogat av honom som bara vet att bota” (*Levande kärleksläga* 2,8). Varje människa är sårad just för att hon skall kunna bli botad och helad. Själva livet tillfogar oss våra sår, som kan bero på egen eller andras synd, på psykologiska eller fysiologiska defekter, på arv och miljö, ja, på det mesta. Men detta vårt hjärtesår gör oss medvetna om vårt oändliga behov av helande kärlek. Att göra denna koppling mellan mitt personliga hjärtesår, som jag ofta döljer noga både för andra och mig själv, och den helande kärlek som Gud vill ge mig i Jesus Kristus är något av det viktigaste i varje människas liv. Som präster får vi vittna om att varje sår är till för att helas. Den sårade människan är ett enda rop på frälsning och Jesus har just kommit för att vara Frälsare för de sårade. Och vi är alla sårade på ett eller annat sätt. Som präster får vi genom vår blotta existens vittna om detta mysterium. Prästen är som Henri Nouwen säger *the wounded healer* (”den sårade helaren” – på lite haltande svenska – och vi haltar oss ju alltid fram genom livet).

Även om varje människas hjärtesår är något personligt och unikt som bara hon själv kan se och måste våga visa fram för att kunna ta emot Jesu helande kärlek, så tror jag att varje tid och miljö har sin speciella kategori av sår. Vi människor är trots allt besläktade med varandra och påverkar varandra. Vad är det då för slags sår som vi ofta har i dag? Vad saknar vår tids människor mest? Jag tror att det finns en själens bristsjukdom som är ganska spridd: en brist på trygghet, på fasthet i tillvaron, på sammanhang och mening, eftersom allt gör detsamma. Allt flyter. Allt är som gelé. Allt dallrar. I sista hand tror jag att det beror på Faderns frånvaro i människors liv. Även många kristna har förlorat eller kanske aldrig upptäckt den himmelske Faderns omsorg och försyn – ja, själva ordet försyn är okänt – i deras tillvaro. Tillit och förtröstan kan man bara lära sig som barn, som Guds barn, och barndomen blir allt mer beskuren. Man hinner liksom aldrig lära sig tillit till Fadern, förrän man måste börja stå på egna ben och klara sig själv. Och har man aldrig fått med sig denna grundtrygghet som barn, då är det svårt att tillägna sig den senare i livet.

Det är denna själens bristsjukdom som skall botas genom Jesu helande kärlek, som vi präster får förmedla. Mer än vi själva anar längtar människor efter att få möta detta genom oss. Även den helt sekulariserade människan, om hon nu finns i sinnevärlden, har stora förväntningar på en präst. Det märks kanske mest när hon blir besviken och prästen inte betar sig som hon förväntat. Ingen blir så skandaliserad av prästerlig ofullkomlighet och synd som den icke-troende. Faktiskt ger denna vår ofullkomlighet oss möjlighet att bättre förstå vad vi borde vara: ”vittnen om Jesu helande kärlek”. Det är bara vittnen som kan förmedla det som de själva fått ta emot och förvandlats av som kan hjälpa människan av i dag att ta emot Jesus i sitt liv. En trovärdig person kan förmedla något om Gud. Det är betydligt svårare att ta till sig en objektiv sanning som är oberoende av förkunnaren. Man kan i vår tid ofta inte skilja på sak och person. Detta är för oss präster den bästa påminnelsen vi kan få om vår förpliktelse att sträva efter helighet i vårt liv och renhet i vår förkunnelse.

Det är vår stora sorg som präster att vi ibland mer döljer Jesus än vittnar om honom. Det är vårt blödande hjärtesår att vi är så långt borta från det som Jesus vill att vi skall vara. Samtidigt får vi glädja oss åt Johannes av Korsets ord: ”O lycksalga sår, tillfogat av honom som bara vet att bota.” Vår otillräcklighet är också vår stora lycka, för den påminner oss om att vi ständigt är föremål för den helande kärlek som strömmar ut ur Jesu hjärta. I denna mässa ser vi så tydligt hur vi, trots vår svaghet, genom Kyrkans sakrament får förvalta denna Andens helande smörjelse som får det sårade att helas, det brustna att växa ihop, det kuvade att räta på sig och det befläckade att bli klart och lysande.